

[Baunsgaard.]

er uden for Europa, at det radikale venstre finder det nødvendigt, at vi i vor udenrigspolitiske vurdering interesserer os i stærkere grad for det, der ligger uden for Europa, end vi hidtil har gjort det.

Jeg gjorde nogle bemærkninger om vægtfordelingen i vor økonomiske og fysiske indsats i hele udenrigspolitikken, og jeg rejste det spørgsmål, om vi tror på, at det i længden er holdbart med vægtfordelingen i øjeblikket, hvor jo ingen vil bestride, at den altdominerende del af vor indsats koncentrerer sig om den gamle magtpolitiske problematik, der i særlig grad kredsedde omkring Europas udvikling i 1949, medens vi i langt mindre grad ofrer opmærksomhed på det spændingsforhold, der i dag er det dominerende i verdensbilledet, nemlig spændingsforholdet mellem rig og fattig i verden.

Siden Atlantpagten blev dannet, er det mest iøjnefaldende og mest betydningsfulde træk i verdensudviklingen, at der er opstået en lang række af nye selvstændige lande, lande, som er vidt forskellige, placeret vidt forskelligt i verden, vidt forskellige af indstilling, i udgangspunkt, af politisk overbevisning, af vidt forskellige racer, i det hele taget lande, der er vidt forskellige, men de har én ting tilfælles alle sammen: de er fattige. De er fattige i et sådant omfang, at vi for alvor kan tale om en fattigdom, vi herhjemme ikke har kendt i århundreder. Det er klart, at dette, at den ene part af verden bliver stadig mere velhavende, uden at den anden kan bøde på sin fattigdom, netop må give et spændingsforhold.

Ser vi tilbage på historien, så er der i hvert fald én ting, man vil møde næsten overalt, og det er dette, at hvor man i lande har glemt at tage fattigdomsproblemet op til løsning, dér er der kommet revolutioner, og det har altid været det endelige resultat af disse revolutioner, at det er de rige, der har tabt. Hvis man nu kunne tænke sig, at disse tidligere tiders nationale revolutioner kom til at gentage sig på internationalt plan, så er det nok meget klogt af os at drage den lære af historien, at hvis der kommer en revolution, fordi man ikke har løst fattigdomsproblemet, da er det sikre enderesultat, at de rige

taber, simpelt hen fordi vi har alt at tabe, de andre har alt at vinde.

Derfor er det ikke tilfældigt, at spændingsforholdet er flyttet fra Europa til de andre områder, og det er heller ikke tilfældigt, at den opdeling, denne udvikling har medført, ikke skiller i traditionel forstand mellem øst og vest, for øst må opfattes som hørende til den rige del af verden. Derfor tror jeg, vi virkelig for alvor skulle tænke på, om ikke vi skulle tage et andet udgangspunkt for vor udenrigspolitiske vurdering herhjemme.

Det ærede medlem siger til mig, at det er nok rigtigt, at der i øjeblikket er en vis afdæmpning i den kolde krig, og at Rusland i øjeblikket opfører sig på en måde, som ikke giver anledning til den store ængstelse, og så sagde det ærede medlem: vi kan med hensyn til Rusland håbe det bedste og frygte det værste. Det er selvfølgelig altid en højst realistisk indstilling, og skal vi leve efter den indstilling, at vi skal frygte det værste fra Rusland, så skal vi altså efter det ærede medlems opfattelse indstille os på at klare det værste fra Rusland. Det er netop det, vi gør, og ved at koncentrere os om at vente det værste fra Rusland har vi i nogen grad ladet den fare, der er aktuel i dag, passe sig selv. Vi lader i for høj grad en militær problematik, der er overstået, dominere vor tænkning, mens en politisk problematik, der vokser i styrke for hver eneste dag, den har vi ikke tid, den har vi ikke kræfter, den har vi ikke økonomi til at tage op i tilstrækkeligt omfang.

Det ærede medlem hr. Erik Kragh beskæftigede sig også med mit ordførerindlæg om de samme problemer, og det ærede medlem sagde, at når der står 400.000 russere og 6.000 kampvogne i Østtyskland, så må man forstå, at det giver anledning til, at vi i vesten må indstille os på denne kendsgerning og indrette vor politik derefter. Det kan jeg ikke være uenig med det ærede medlem i. Der er ingen tvivl om, at tilstedeværelsen af de mange russiske soldater og de store militære enheder i Østtyskland er en stærkt medvirkende årsag til, at et europæisk problem, hvis hele baggrund har ændret sig, alligevel er låst fast.

Men det synes ikke at være gået op for det ærede medlem, at nøjagtigt det samme